

Fénysugár

Evangeliumi hitbuzerítő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Féléb Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek”.

Ján. 13:34.

Új év! Hányan írták le a világ minden részén, vagy csak Magyarországon, vagy akár csak Budapesten ezekben a napokban azt, hogy: „Boldog új évet kívánok”? Milyen gépiesen, milyen gondolat és érzés nélkül rótt a toll, vagy a ceruza a papírost. És amikor ezek a „jó kívánságok” rendeltetési helyükre értek mennyire nem hagytak maguk mögött nyomokat. Az emberek boldog új évet kívánnak egymásnak, de hogy ez hogyan, miképpen lehetséges, azon már nem gondolkoznak.

En is, mi is boldog új évet szeretnénk neked kívánni, kedves Testvérem. Boldogabban, mint a régi volt. Hogy az új év boldogabb lehessen, mint a régi, ahhoz az szükséges, hogy új úton járj és új célt tűzz ki magad elé.

Az Ige szól hozzád most mindjárt új év reggelén. Hozzád szól személyesen, figyeld meg! „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek.” De mi az új ebben? — gondolod. Hisz eddig is szerettél. Most az Ige azt akarja, hogy másképp szeress. Másképp szeressétek egymást. „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” Hogyan szeretett az Úr minket? Mindent odahagyva, örökkévaló szeretettel. És hogyan szeretjük mi egymást? — Emberi szeretettel. Szeretünk addig és ott, ahol és aki minket is szeret. Szeretünk, ahol az érdekünk úgy kívánja Szeretjük azt, akit jól esik szeretni, aki tetszik nekünk, stb. . .

„Új parancsolatot adott nektek. . .” Új út, új célkitűzés, új feladat, új lehetőség, új reménység, új siker, vagy megszégyenülés — tőled függ. Az aki a parancsot adja számodra az az utat is megszabja és az útmutatást is megadja. De hogyan lehetséges? A magad erejéből semmiképpen sem. Akárhogy igyekszel, akárhogy erőlködsz magadban csődbejutsz. De éppen ez vezet eredményhez, mert, ha csődbejutsz, ha meglátod a magad erőtlenségét, akkor oda fogsz fordulni Ahhoz, aki a szeretet egyedüli forrása. Tőle veheted a szeretetet, Tőle megtanulsz szeretni. Ő amikor vért verejtékezett is szeretett. Neked

nem kell mást tenned, mint az Ő nyomdokaiba lépni. Ez legyen ebben az új évben az első lépésed. Menj Vele lépésről, lépésre, hogy boldog új éved lehessen.

Dr. F. M. d. t.

Mit várok az újévtől?

Várom magam számára, hogy Megváltómat mindig jobban megismerjem és megértem, hogy mélyebben elmerüljek kegyelmének tengerébe, hogy abban minden bűntől megtisztuljak, s minden kísértés közben oltalmat találjak, s életem gazdagabb gyümölcsöket hozzon az Ő dicsőségére. Ján. 15:7—8.

Várom a családom számára, hogy annak minden tagja megtérjen, s magát az Őrnak átadja. Csel. 16:31.

Várom a testvéri közösség számára, hogy Isten Lelke hatalmasan munkálkodjék benne, s az egyesek szívét úgy vezesse, hogy mindnyájan egyek lehessünk Őbenne. Zsid. 10:24, 25.

Várom Istennek minden gyermeke számára, hogy mélyebb megtisztuláson menve át, a különböző közösségek közt is jobban kifejlődjék a megértő, hordozó, összekapcsoló szeretet. Ján. 17:20—23.

Várom magyar népünk számára a nagy lelki felébredést, sok lélek megtérését igaz bűnbánat által. Esaiás 40:1—8.

Várom Isten országának hatalmas terjedését az egész világon, keresztyének, zsidók, mohamedánok, pogányok közt. Máté 28:18—20.

Várom az Úr Jézus Krisztus eljövetelét. Hogy ez ebben az esztendőben lesz-e, azt nem tudom, de azt tudom, hogy lehet s éppen azért: várom. Máté 25:1—13.

Mindezt kérem és várom. Várod-e te is, kedves testvérem? Várjuk együtt! Csel. 22:20.

V. Gy-né.

Az utolsó lopás.

Szilveszter este történt. Ehezett a családom, pénzhez akartam jutni, lestem a felszállókat a villamosban, hogy kitől lophatnék. Néztem a karon függő kis kézitáskákat, melyiket nyithatnám ki könnyen és nyúlhatnék bele? Hamarosan találtam egy ilyent. Gondtalan, boldog arccal szállt fel a tulajdonosa a villamosra, hamar végeztem munkámat és gyorsan leugrottam a villamosról. Azt gondoltam első pillanatban, hogy jó fogást csináltam, egy duzzadó, fekete pénztárcát tartok kezemben. A januári fizetése lehet benne. Azután, lent az utcán, mikor kinyitottam a markomat és megnéztem, mi van benne, nagyon csalódtam, mert egy finom fekete bőrkötésű, aranszegélyű, hártyalapú Újtestamentum volt az. Arra gondoltam első haragomban, hogy eldobom, de kíváncsian kinyitottam, mert még sohasem volt a kezemben Biblia. Mi lehet abban? Ott nyílt ki, ahol ezt olvashattam: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtak és megterhelteket, és én megnyugosztalak titeket.« (Máté 11:28.) Nagyon szíven talált ez! Nyugalom! Mennyire vágytam rád egész életemben, és semmi sem hiányzott jobban, mint a nyugalom,

a békességem! Egész életem csupa nyugtalanság volt, csupa bűn, csupa vágyódás a jó és szép után, de mennél inkább vágytam a boldogságra, annál kevésbé találtam meg. Pedig kerestem mindenütt. A családi életben, a szórakozásokban, de leginkább a pénzben. Ezért nagy gyakorlatom volt már a mások táskájából kivenni a pénztárcát. De mennél inkább gyakoroltam ezt, annál nyugtalanabb lettem, s a pénzem is mindig kevés volt. Oh, hát lehet mégis nyugalom, békesség? Már azt gondoltam, hogy nem is lehetséges ez számomra. Olvastam tovább a Bibliából. Kerestem, hogy ki az, aki mindenkit, — tehát engem is, — hív magához hogy nála nyugalmat találjunk?

En is nyugtalan, fáradt, megterhelt voltam, tehát nekem is szól ez a hívás, és a mindenkiben is köztük vagyok. Elolvastam az előtte és utána következő sorokat is, megértettem, hogy Isten Fia, Jézus az, aki hív mindenkit, engem is.

Tovább lapoztam a Bibliában. Találtam benne sok kis festett mondást, azok háttára szeretettel írtak néhány sort. Ezek is megragadtak. Milyen jó lenne, ha engem is szeretne valaki!

Nézegettem otthon is, másnap is a kis könyvecskét. Olvasgattam belőle. Mindig

jobban megláttam, hogy ez az igazi kincs, ami ebben van. Eleinte haragudtam, hogy nem pénzt loptam, becsapva éreztem magamat, haragudtam a kis Biblia tulajdonosára, hogy miért ezt a könyvet tette a táskájába legfölülre, de most már minden nap jobban örültem ennek és áldottam, hogy nem a pénztárca volt legfelül a táskájában, hanem ez a szép kis Biblia. Milyen nagy kincs ez!

Rendszertelenül olvastam. Egy-egy Evangéliumot végig, azután hátrább, egy-egy zsoltárt, azután megint egy Evangéliumot. Feltűnt az a nagy szeretet és szelidség, ahogyan Isten Fia bánik az emberekkel még a szenvedései, kereszthalála között is. Miért kellett Neki így szenvednie? Ezen törtem a fejemet. Hiszen soha semmi rosszat nem tett, csak jót mindenkivel, mindenkit szeretett. Úgy szerettem volna akkor élni, hogy engem is szeressen.

Egyszer csak egy kis meghívót találtam a kis Bibliában. Elolvastam. Bibliatárára szolt több meghívás azon a papíron. Melyik lenne a legalkalmasabb nekem? Ma szombat van. Azt olvastam az első helyen, hogy minden vasárnap fél öt órakor az Üllői-úton evangélizáló óra van. Nem tudtam, hogy mi az, de sejtettem, ha ebben a könyvben találtam ezt a kis cédulát, akkor összefügg ezzel. Elhatároztam, hogy vasárnap elmegyek oda. Es nagyon jól tettem, mert sok kérdésemre találtam ott választ. Arra is, hogy miért kellett annyit szenvednie annak a jó, annak a szent embernek. Az »EN« bűneimért! Most már megértettem! Hát van ekkora szeretet?! De kár, hogy meghalt, most már nem szerethet engem! De tovább is nagyon figyeltem, és meghallottam a nagy örömhírt, hogy Ő él és most is, és engem is szeret. Ha hiszek Benne, akkor boldog leszek, nyugalmat találok. Hinnem kell, testi szemmel nem láthatom Őt.

Azóta olyan boldog vagyok, kis családdal együtt az Urat akarjuk követni, Neki engedelmessé válni, Erte élni!

Ez volt az utolsó lépés életemben, azóta igyekszem becsületes életet élni. Istent és embereket szeretni, senkinek kárt nem tenni, hanem csak használni.

Minden újjá lett...

Richter Lajos, híres német festő mondja el a következőt az életéből: »Az első újév reggeli napsugár és a kis templom harangocskáit keitettek fel reggeli álmomból. Kimondhatatlan boldogság, békeség és öröm járta át a szívemet. Úgy éreztem magamat, mint aki ujjászületett. Szerettem volna az egész világot a szívemhez szorítani. Az a boldog bizonyosság töltötte be a szívemet, hogy:

»Megtaláltam Istent és az én Megváltómat. Most már minden jól van.«

Soha egy új év sem köszöntött még így rám, mintha azt kiáltotta volna: »A régiek elmúltak, imé minden újjá lett.«

Ezelőtt a legjobb időszakában az élettemnek is csak odáig jutottam, hogy van valaki magasabb lény fölöttem, a lelkesedés óráiban pedig úgy láttam, hogy a csillagsátor felett kell egy jó Atyának laknia. Most egészen világosan hallottam a szívemben, nem a csillagsátor felett az Atya hangját: »En vagyok az Úr, a te Istened...« — És a Fiú hangját: »Aki engem lát, az Atyát látja; jer, kövess engem!« Milyen más volt a hitnek ez a bizonyossága, amely nemcsak egyes pillanatokban jelentkezett, mint az a sejtélem, hanem, mint élő víz forrása, a lelkemet meggyógyította és minden reggel megújította.

Neked is szükséged van Istenre! Nem elég, hogy sejtéd Istent. Forrást is lehet sejténi és mégis megfulladni. Egészen oda kell menned a forráshoz és inni belőle, csak úgy olthatod a szomjúságodat.

„Öröklét vár reád.“

Jó, hogy életünk útján állomások vannak, amelyek minket befelé tekintésre indítanak. Ezek azok a napok és órák, amikor különösképpen elibénk áll, hogy az ideigvalóságban és nem az örökkévalóságban élünk. Előttünk van, hogy:

»Egyik nap szól a másnak. Az éltém vándorlás csak, Öröklét vár rám. Oh drága örök élet, Feléd sóvárg a lélek, É földön nincs az én hazám.«

Jó, ha a szívünk, lelkünk tárva van ez előtt. Semmi sem olyan bizonyos, mint hogy egyszer mi is kereszttülmegyünk a halál sötét völgyén. Hogy mit fogok megélni a következő évben, nem tudom. Senki sem tudja! De azt bizonyosan tudom: Egy nap üt az utolsó óram. Egyiknél hamarabb, másiknál később. És mint hogy ez egészen bizonyos, nagyon bárga lennék, ha nem készülnék fel az utolsó útra, amely az örökkévalóságba vezet. Jó, ha mi is elmondjuk a zsoltáriróval: »Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!«

Istennek minden igazi gyermekét csak szorosabban összeköti a szükség a Megváltóval, ahelyett, hogy földre nyomná.

Az emberek olyan találatkonyak, mikor arról van szó, hogy földi javak elnyeréséért minden akadályt legyőzzenek. Miért nem ilyenek az örökkévaló javakért?

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Jan. 1. Lk. 2, 21. Gal. 3, 23—29. Lk. 4, 16—21. Róma 8, 24—32. Ján. 1, 1—5. Akik erre az új évre felvirradtunk, sokan nem fogunk felvirradni a következőre. 1942 — úgy mondjuk — életben talált még bennünket. De nem talált-e bibliai értelemben ez az év is a halálban? Ha nem Krisztusban, akkor a halálban talált, mert kívülre örökkévaló élet, igazi élet nincsen.

Jan. 2. I. Móz. 1, 1—13. Ján. 1, 6—8. Keresztelő János »küldött« volt, követ volt és küldetésében, követségében hűségesen eljárta: bizonyosságot tett a világosságról. Isten ma is ilyen követeket keres. »Kit küldjek el?« — kérdi. Visszhangzik-e a felelet: »Imhol vagyok, küldj engemet!« Mint Isten küldöttei, a világosság bizonyoságtevői, állunk-e mi a magunk helyén?

Jan. 3. Zsolt. 73, 23—28. Ján. 1, 9—13. Isten gyermekeinek, fiainak lenni olyan felséges, nagy dolog, hogy a mi emberi értelmünk felérni, felmérni sem tudja. Hatalom, mégpedig minden földi erő telettel való hatalom. Egyedül Krisztus adhatja nekünk ezt a hatalmat, ha befogadjuk Őt. Most karácsonykor is úgy zörgetett a szívünkön. Nem kérni, adni akart, ezt a felséges hatalmat akarta megadni.

Jan. 4. Mt. 2, 13—23. I. Pét. 4, 12—19. Mt. 16, 1—4. Jak. 4, 13—17. Ján. 1, 14—18. »Azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.« Halálra ítéltnek hozott kegyelmet. Jött, hogy egyetlen út legyen a halálból az életre. Legyen áldott, hogy eljött és kegyelmet kegyelemre vehetünk az Ő csodálatos bőségéből. Olyan jó felszabadulni az ítélet terhe alól és a kegyelem sugaras ege alatt járni Krisztus által.

Jan. 5. Ezs. 2, 2—5. Ján. 1, 19—28. Az Őr rég eltervezte, hogy követet küld a Messiás előtt, kiáltó szót zendít a pusztában. Keresztelő Jánosban beteljesedett Isten terve. Ő nem volt több, nem volt kevesebb: az volt, amivé Isten tenni akarta. Felőlünk is vannak tervei az Őrnak. Engedelmisségünkön múlik, hogy beteljesedhetnek-e?

Jan. 6. Mt. 2, 1—12. Ezs. 60, 1—6. Mt. 3, 13—17. II. Kor. 4, 3—6. Ján. 1, 29—34. Isten azt akarta, hogy Keresztelő János kiáltó szó legyen, egyszülött Fiát pedig mint Bárányt küldte a világba. Az öszövétségi áldozatok idején mindenki tudta, mi a bárány sorsa: szenvedni, vérezni ártatlanul a bűnösökért, a bűnösök helyett. Ez a név előre mutat, a Golgotára.

Jan. 7. I. Móz. 1, 14—25. Ján. 1, 35—42. »Megtaláltuk!« — milyen drága szó ez! Mennyi kiveserves keresés van ezen a világon. Es olyan kevesen ujjongják ma azt, hogy: »megtaláltuk!« Pedig ha életet, ha

boldogságot, békét, örömet, akármilyen jót keres valaki, csak egyet kell tennie: elindulnia Jézus nyoman, mint ez a két tanítvány tette.

Jan. 8. I. Móz. 1, 26—31. Ján. 1, 43—51. Hogyan sietnek ezek az első tanítványok másokat is Jézushoz vezetni: András a testvérét, Filep Nátánaelt. Bennünket is hányan hívtak Jézushoz. Milyen hálásak lehetünk minden hívásért. De meg kell hallanunk ebből az igéből a komoly kérdést is: Volt-e már, akit mi vezettünk Hozzá?

Jan. 9. I. Móz. 2, 1—7. Ján. 2, 1—12. Jézus »tanítványaival együtt« hívaték meg. Olyan természetes ez: a tanítvány helye ott van a Mester mellett. A királyi menyegzőn, is ott lesz. S a földön is ez az út. Börtönben, palotában, menyegzőn, ravatal mellett, akárhol: mindig Jézussal együtt!

Jan. 10. Zsolt. 122. Ján. 2, 13—25. Amikor Jézusnak ostar van a kezében s vilámló tekintettel tisztogatja a templomot, akkor is szeretetből cselekszik, emésztő, féltő szeretetből. Ha a mi életünkön végig ítélő ostarával, akkor is az irántunk való, féltő szeretet vezet.

Jan. 11. Lk. 2, 41—52. Róma 12, 1—6. Ján. 1, 35—42. II. Kor. 6, 14—7, 1. Ján. 3, 1—8. El-e bennünk már az Isten Lelkétől született új ember, aki megláthatja az Isten országát? Boldog, aki nappal megy Jézushoz, mindenki szemé láttára, de boldog az is, aki éjjel, titkon megy lelke gyöttrő kérdéseivel, hogy meghallja: »Szükség néktek újonnan születetnek.« De aki nem megy?

Jan. 12. Zsolt. 51. Ján. 3, 9—15. Krisztus úgy mutat áldozati halálára a 14. versben, mint aminek meg kell lennie. Mi is menthetne meg a tüzes kígyóknál halálosabban mardosó bűn mérégtől, mint a kereszt, Krisztus véres keresztje? Ott a mi gyógyulásunk, üdvösségünk.

Jan. 13. I. Móz. 2, 8—17. Ján. 3, 16—21. Milyen világosan elénk tárja az ige, hogy valamennyien a kárhozatban vagyunk, egyedül Krisztusba vetett hitünk menthet meg. »Aki nem hisz, immár elkárhozott.« A minap tanúja voltam annak, hogyan emeltek fel, vonszoltak el valakit rémült kiáltozás közben a villamos elől a sínről. A lelkünk nagyobb veszedelemben van. De ki gondol a lélekkel?

Jan. 14. I. Móz. 8, 15—22. Ján. 3, 22—36. Bár mélyen be lenne írva mindegyikünk szívébe a keresztényen növekedésnek ez a csodálatos törvénye: »Annak növekednie kell, nékem pedig alább szállanok.« Krisztus csak úgy növekedhet bennünk, ha mi alábbszállunk és mindig kisebbek leszünk. Készek vagyunk-e erre?

Jan. 15. Zsolt. 104. Ján. 4, 1—15. Jézus előtt egyetlen lélek is olyan drága, hogy fáradságot nem ismerve foglalkozik külföldön vele. Így cselekszik a mi lelkünkkel is. Kínál az élet vizével, hogy soha, örökké meg ne szomjazzunk.

T. E. d. t.